

מה חדש

בראש של

ציון צדוק?

הוא היה בחור-חמד, תימני גיזעי עם קול ערב, וכחבר בצמד דרום גם עם מקר מות ראשונים במצעד הפיומנים. כל הארץ זוכרת את התקרית המרגשת שאירעה לו בפסטיבל-הזמר לפני שלוש שנים, כשלא הופיע לפסטיבל והשאיר את החצי השני של צמד דרום, דני גולן, לשיר את השיר של הצמד לבד. איך ש' כולם ריכלו אז, סיפרו שהוא רב עם במאי הפסטיבל (שהועבר בשידור ישיר בטל-וויזיה) **ראלף עינבר**, סיפרו שהוא רב עם המנחה **רבקה מיכאלי**, סיפרו שהוא רב עם דני גולן עצמו.

אך **ציון צדוק**, מסתבר, לא רב עם אף אחד. הוא פשוט חלה ואיבד את קולו. אחר-כך הוא המשיך להופיע עם דני בכל רחבי הארץ, עד שיום אחד החליט לקחת את עצמו בידים ולנסוע לחו"ל. הוא נפרד מחברתו, וטס ללונדון. בלונדון תהי קשר עם אמרגן שניסה להעסיק אותו ב' הופעות בבתי-מלון. מתוך לונדון, כל בלונדון עצמה לא היה לו מה לחפש. כל מי שהיה שם אי-פעם, יודע עדיכמה ה' תחרות קשה ופרועה. מה גם שלציון, שקול ערב ואומנם יש לו, יש גם מיבטא ישראלי בולט - דבר שהאנגלים אינם מוכנים לסבול. בשום אופן.

וכך הוא הופיע מדי-פעם בפני אגודת הסטודנטים הישראלית, בפני הקהילה ה' יהודית ובבתי-מלון, אך קאריירה גדולה לא עשה. מה שהחזיק אותו מעל פני המים

עבדתי במישרן-להקירות בתור בלשית, עד שפעם הייתי צריכה לבלוש אחרי חתיכת אחת שבגדה בבעלה. במשך שלושה ימים עקבתי אחריה והרגשתי כמו מציצה, מה'גם שתפסתי אותה על חם. זה לא היה בראש שלי, או עזבתי את העניין. אפילו לא לקחתי את הכסף שהגיע לי.

בצבא שירתתי בתל-אביב, ובקיבוץ גרופית ליד אילת. היה שיגעון! השתוללתי בגן-הירק. הייתי המון באילת, אני משתגעת אחרי אילת. ים, סקי, לילה, כוכבים, שמיים, בחורים - הכל יש באילת.

אחרי הצבא עבדתי במוסכים. העברתי טסטים. נכנס קליינט, רוצה טיפול, אומר שרוצה לעשות טסט. במקום שהוא ירוץ בשביל הטסט, הייתי לוקחת לו ת'אוטו ועושה את זה במקומו. היה לי ג'יפ צמוד 24 שעות ביממה, ועשיתי אותו חיים שמור געים. איפה לא הייתי? עם מי לא נסעתי? חרשתי ת'ארץ.

אחר-כך נסעתי ללונדון עם תשע לירות שטרלינג בכיס ובלי כרטיס חזרה. הלך לי על-הכיפאק. חמישה ימים הייתי על סניד וויצעים עם גבניה ותה. נראיתי כמו ליכלוכית ושנאתי את לונדון דון. כשלא הייתה לי ברירה נגמרתי לי התשע לישיט והלכתי לשגרירות. הם עזרו לי, נתנו לי קצת כסף, ושם פגשתי בחור אחד שעזר לי פחות או יותר.

אחר-כך עבדתי במועדון סטריפטיו בסוהו, מאלה שכל רבעי שעה מישהי אחרת מתפשטת שם. לא, לא הייתי סטריפטיוזיאה, היה לי תא קטן בכניסה ששימש כמלתחה, ושם עבדתי. הייתי לוקחת 10 פני על כל מעיל, ועוד הייתי מקבלת טיפים, ובשביל להרוויח עוד לירה הייתי אוספת את הבגדים של זו שמתפשטת ומעבירה אותם אל מאחרי הקלעים.

אחרי שבוע ברחתי משם, כי כולם ניסו להרים אותי. מה הפלא? הייתי היחידה מבין עשרות הבחורות שעבדו שם, שהם לא ראו אותה עירומה. במשך השבוע שעבדתי במועדון הרווחתי 70 ליש"ט, לכן לא הייתי צריכה לעבוד איות חודש אחר-כך. הכסף הספיק לי על-הכיפאק.

וככה המשכתי לי לחיות בסניד-ג'ונס ווד בלונדון, עד שיום אחד הייתה לי יום-הולדת וירד שלג ויצאתי החוצה אל לונדון הקפואה, ורציתי הביתה. בלילה-הסדר נחתתי בלוד, אבל איך שרגלי דרכו על אדמת המולדת, רציתי כבר לחזור לאנגליה.

כעת אני עובדת בחנות מדים שברחוב אלגבי בתל-אביב, אני מנהלת-המכירות של החנות. צריך דוגמנית - אני גם דוגי מנית; צריך לסדר תלונות-ראוה - אני מסדרת תלונות-ראוה; צריך זבנית - אני זבנית, אין אס! ולכן הם לא יכולים בלעדי, וסולחים לי את כל השיגעונות שלי. כי אני לא מסוגלת לעבוד רצוף, עובדת שבועיים, לוקחת שבוע חופש, יורדת לאילת. יש לי מזל שיש לי בעל-בית מבין.

הכי אני אוהבת את הים של אילת, אבל יש עוד דברים אחרים שאני אוהבת כמעט באותה מידה. בחורים, למשל. כמעט שאין לי חברות. אני אוהבת את דרד-המחשבה של הגברים, ואני חושבת שבגלים אוהבים אותי. אין לי הרבה מחזורים, אבל יש לי המון ידידים.

אני אוהבת הידושים, בחיים, אם תשאלו אותי, כל דבר שמתווה הטבה הוא לטובה. כל מה שיכול לעשות לי להרגיש

ורדה כלידום

כך נכבשה לונדון

היא לגמרי חדשה בשטח. למרות 24 שנותיה החלה להיראות שמקומות הנכונים רק בזמן האחרון. אלא שלה, בניגוד לאח'רות, לא לקח זמן רב כדי לבלוט מעל פני השטח. כי ורדה כלידום, על בגדיה המטורפים, תיסריקת האפרו

ורדה של השיגעונות

נערת השבוע

יותר טוב ממה שאני מרגישה, מתקבל אצלי ברצון. זה כרוך? ועוד דבר אני רוצה להגיד: סכס זה דבר יפה, אבל למה לפע'מים מלכלכים אותו?

אני, בכלל, אלרגית לליכלוך של אנשים ולצביעות. אני לא יכולה להגיד שאני שונאת משהו. אם הייתי יכולה לעשות טוב לכל האנשים שמרובים אלי, ביחד, הייתי עושה. נאום הגברת המשחקת את החיים.

שלה ועד תחזורים המקיף אותה תמיד, היא בחורה שיש לה מה להגיד, ועוד יותר - מה לספר. רוצים לשמוע? בבקשה. נולדתי לפני 24 שנים בתל-אביב, ועד עכשיו השתוללתי נורא. כשגמרתי את בית-הספר העממי למדתי שנתיים סקידות, יצאתי מזה בזול. עד הצבא עבדתי בכל מיני עבודות. הייתי נערה שליחה על ספה עם אלוט, עד שיום אחד ירד גשם וחלשתי שזה לא בשבילי.

תמרה כובשת את פאריס

הנשים שלנו

בשווייץ

כשהיא עברה לתל-אביב, שכרה לה תמרה יובל דירת-גג מקסימה ברחוב מוצקין, ופתחה סלון-אופנה מקורי ברחוב פרוג. הסלון, שהיה ממוקם בדירה בת שלושה חדרים, היה מרוהט ברהיטים עתי-קים, מרופד בשיחים, ושימש חוץ מסלון-אופנה גם כסלון-חברתי.

במשך שנים רבות היא הלבשה את נשות הבוהימה והסנובה בבגדים יפהפיים. בירושלים היה לה בית משגע במיז'משה, ובטיק בשם מאד, בשותפות עם לירד, אשתו של איש-הטלוויזיה ירון לונדון.

לא אחת ערכה בו תמרה גם תערוכות ציורים, ביניהן תערוכה של חברתה הטור-בה, הציירת אריאלה וירד. אחר-כך החליטה לסגור את הסלון, מסיבות הידועות רק לה.

ישראלית נוספת שהתגרשה לא מזמן, היא קטי גברלטר, שהיא ילידה טובה של אפרים קישין ואשתו זרה. בעלה-לשעבר של קטי הוא בעל רשת-החנויות קרינה, שמעמדה כמו של מרכס אנד ספנסר בלונדון, ואין ישראלי שביקרי אי-פעם בציריך ולא עבר דרכן.

ביחד עם אריאלה רכשו השתיים בית משגע ביפו, והשתיים סידרו אותו בטובי-טעם. תמרה המשיכה לתכנן ולתפור בבית בגדים על-פי הזמנות, ובמחירים שאינם מתקבלים על הכיס הממוצע, כדרכה.

מייד עם גיררשיה בנתה לה קטי זילה חלומית שעלתה לה שלושה מיליון פרנק, לא פחות, ובציריך מרכלים שהיא גם קנתה בית משרד-ביטחון לשעבר של ישראל. **מישה דיון**, איות בית אל תשאלו אותי, כי אני לא מנהלת את העסקים של דיון, למי שמעוניין, גם קטי עדיין פנויה.

כעת נמצאת תמרה בפריס. היא נסעה לשם כדי להציג את קולקציית-החורף ה'חדשה שלה. יצירה-אורות קלסה בורועות פתוחות את האופנאית הישראלית הכישרונית, וירחון-האופנה החשוב ווג הצרפתי החליט להקדיש ליצירתיה מיסטר עמודים באחד הגיליונות הבאים שלו.

ועוד ווג שהתגרש, אם כי כבר לפני חצי שנה, הם התגרש הישראלי היושב בזנווה אורי רמתי, ואשתו הרקדנית **נמץ רמתי**, שכבר מצאה ניהומים ב' זרועותיו של מוסיקאי שווייצר ידוע. עושרת חיים, הישראלית בשווייץ, אין מה לדבר.

ואני רוצה להגיד לכם, שכמה עמודים בווג לא הולכים ברגל, והם בעצם משאת-נפשה של כל אופנאית, ביחוד אם היא צעירה ויש לה מה להציע, כמו לתמרה.

ציון צדוק

כך נכבשה ניו-יורק

היתה החברה האנגליה שלו, עובדת מישר-ריהוץ הבריטי, שאותה הכיר עוד כש' עבדה בשגרירות בריטניה בישראל. לחברה שלו קראו **אליסון**, והם גרו יחד והיו מאושרים מאוד.

אלא שאז קראה לאליסון החובה הלא-ר' מית והיא נראתה לשבת את מולדתה באחת משגרירות ארצה באסריקה. ציון, שראה כי קאריירה גדולה הוא לא יעשה בלונדון והאל החברה שלו לאפריקה לא יכול היה להצטרף, החליט לקבל את הצעתו של